

Az elefánt

Megmosakodtak, tiszta ruhába öltöztek, az önkéntesek kettős sorba állították őket. A betonozott udvarra begurult egy szép, színes autóbusz, csillogtak az ablakai, a lámpái ragyogtak. Szinte zajtalanul érkezett, lassított, halk sziszegő hangot hallatva kinyílt az ajtaja. A csoportot felterelték, a gyerekek félnken, de boldogan vették birtokba a járművet, élvezték a szokatlanul kényelmes üléseket, a zavarba ejtő tisztaságot. Öt-tizenkét év közötti fiúk és lányok voltak, a menekülttábor lakói. A nagyváros melletti szigeten éltek, volt, aki évek óta, volt, aki csak pár hónapja érkezett. Aznap kirándulni vitték őket, izgatottan készültek rá, hogy megpillanthassák a várost, melynek kapujában úgy várakoztak már hosszú-hosszú ideje, mint akik a mennyországba várják a bebocsátatásukat.

A zsidó sereg elnémult, amikor az autóbusz kigördült a tábor kapuján. Először hagyhatták el a szögesdróttal körbevett barakkokból álló „központot”. Sokuknak már emlékeik sem voltak arról, milyen volt „szabadon”, nem rácsok és szögesdrót kerítések között élni. A családtagok mindennap el-

mondták egymásnak, hogy nem sokáig lesznek már itt, csak egy keveset kell még kibírni, és minden jóra fordul, új életet kezdhetnek. De mégis, mintha már egy örökkévalóság óta tartana ez az állapot, egyik nap olyan, mint a másik. Most pedig a gyerekek, ha rövid időre is, részesülhetnek a csodában, megtörténik velük az, amit szinte elképzelhetetlennek gondoltak, átlépik a kaput, néhány órára elhagyhatják a menekülttábort. Az arcok szinte rátapadtak a jármű ablakaira. A gyerekek áhitattal szívták magukba mindazt, amitől hónapokig, évekig meg voltak fosztva, megbabonázva nézték a bokrokat, fákat, járdákat, szemeteskukákat. És mindent hihetetlenül szépnek találtak.

Min a többieknel is feszültebben figyelte az autóbusz ablaka előtt elsuhanó tájat. Szinte transzban volt a látványtól. Min egyike volt azoknak a gyerekeknek, akik a menekülttáborban születtek. Nem ismertek más valóságot, csak a párhuzamos elhelyezésű betonbarakkok valóságát. Egy darab a tengerből, az öböl túloldalán magasodó hegyekből és a fejük feletti égboltból – ez volt minden, amit a külvilágból láthattak. Min szerette nézni a felhőalakzatokat, ez az önmagát soha nem ismétlő felhőjáték jelentette számára a legkellemesebb szórakozást. Sokáig elképzelni sem tudta, hogy lehet ennél szebb

bármilyen is. Miközben az autóbusz a nagyváros külső kerületeit szelte át, szinte sokkolta, hogy mennyivel szebb, mennyivel gazdagabb a szögesdróton túli világ. Amit látott, felülmúlta minden várakozását.

Az autóbusz megállt egy jelzőlámpánál. A gyerekek most alaposabban szemügyre vehették mindazt, amit a jármű ablakaiból látni lehetett. Egy kiáltás törte meg a feszült csendet:

– Ott! Mekkora!!!

Az arcok még jobban rátapadtak az ablakokra, mindenki azt a nagy valamit kereste tekintetével, ami Minből kiváltotta a csodálkozó kiáltást.

– Mekkora! Úristen, nagyon nagy! – kiáltotta Min, és látszott rajta, hogy egészen magán kívül van.

Senki sem látott semmi különöset, hiába figyeltek. A Min mellett ülő önkéntes felállt a székről, hogy jobban lássa Min feje fölött az utcát, hátha megpillanthatja, mi az, ami ekkora hatással van a hatéves kislányra. De nem látott semmi különöset, csak néhány járókelőt, egy zsebkendőnyi zöldövezetet néhány paddal és egy fiatal lányt, aki egy kutyát sétáltatott.

– Egy patkány! Nagyon nagy! – kiáltozott tovább Min.

Az önkéntes most még jobban meresztgetni kezdte a szemét, hol látja ez a gyerek azt a hatalmas pat-

kányt. De nem látott mást: néhány járókelő, pár négyzetméter gyep, padok, a lány a kutyával.

Min most hevesen mutogatni kezdett: – Ott! Ott!

Az önkéntes hirtelen, heves mozdulattal átölelte Mint. Látszott rajta, hogy valami nagyon felkavarta. Aztán tisztázták: igen, a kislány a kutyára gondolt. Mert még nem látott semmilyen más állatot eddigi életében, csak patkányt, azokból a táborban nem volt hiány, no meg néhány galambot, amit egyfajta szárnyas patkánynak gondolt. A kutyát meglátva, Min óriásparkánynak hitte azt. Az önkéntes mesélni kezdett neki az állatokról. A háziállatokról, a vadon élőkről, a növényevőkről és ragadozókról, a szárazföldi és vízi állatokról. Min ámulva hallgatta, mohón itta a szavakat, miközben homlokát az ablaküvegnek nyomva továbbra is az elsuhanó utcákat bámulta. A lehető legtöbbet akarta magába szívni az élményből, hogy sokáig ki-tartson.

Az autóbusz fékezett, sziszegve kinyíltak az ajtók. A gyerekek párosával felsorakoztak az állatkert bejárata előtt. A kirándulás fénypontjához érkeztek. Az önkéntesek megvásárolták a jegyeket, a türelmetlen sereg elindult a bejárat felé.

Min szinte önkívületi állapotban járkált a ketrecek, kifutók előtt, az önkéntes mellette maradt, s mi-

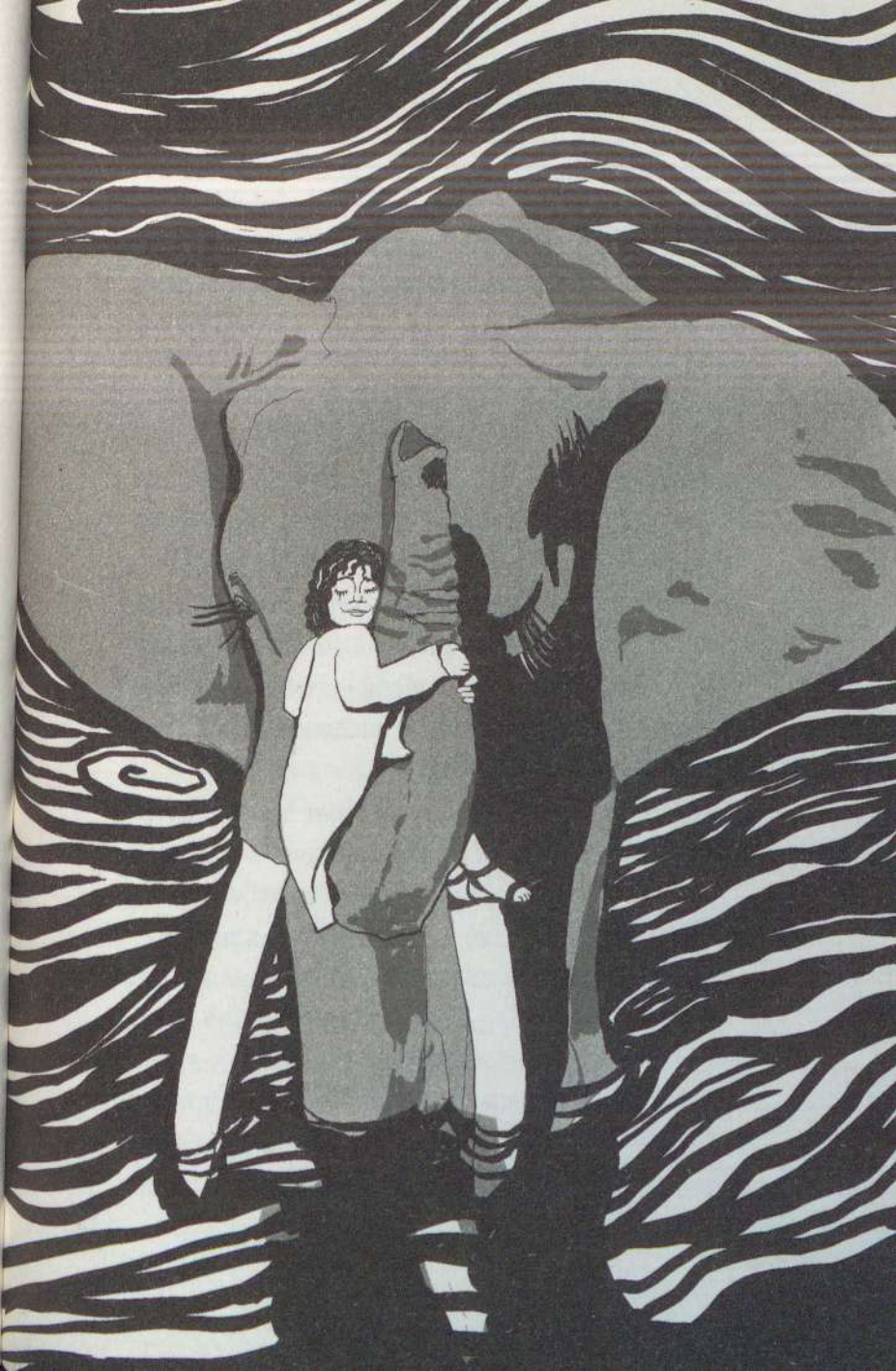
vel Min nem tudott olvasni, felolvasta neki az összes állat nevét: csíkos hiéna, simaszőrű vidra, indiai róka, elefántcickány, tarajos süllő, cibetmacska, zsiráfnyakú gazella, lapátfülű róka... Roppant tetszetek Minnek ezek a furcsa elnevezések, nem tudott betelni a hangzásukkal, sokáig ismételtette magában, próbálta memorizálni az összes hallott állatnevet. Egyik ámulatból a másikba esett. Mikor a zsiráfhoz értek, már alig hitte el, amit lát, döbbenetesen állt a magas kerítés előtt, és próbált meggyőződni róla, hogy nem álmodik. Az állat impozáns méretei teljesen letaglózták, ugyanolyan sokk volt ez számára, mint az „óriáspatkány”. És akkor még hátra volt az elefánt. Min majd kiugrott a bőréből, amint megpillantotta, az önkéntes igyekezett szoroson mellette maradni, látva, mennyire felizgatják őt a korábban soha nem látott állatok.

Az elefántok egy tágas kifutó közepén álldogáltak, szaporán legyezték magukat vitorlafüleikkel, és ez a látvány az összes gyereket lenyűgözte. A legizgágábbak is megálltak, és mozdulatlanul, álmélkodva nézték a hatalmas állatokat.

Az egyik elefánt a csoport felé fordította a fejét, és úgy maradt egy darabig, mintha őket nézné. A gyerekek lélegzetvisszafojtva várták, mi fog történni. Az óriási állat nagy, lomha léptekkel elindult felé-

jük, majd néhány lépésre tőlük megállt, éppen Min és az őt hűségesen kísérő önkéntes előtt. Az utóbbi, anélkül, hogy ezt észrevette volna, ámulatában elengedte a kislány kezét. Az elefánt Min felé nyújtotta hatalmas ormányát, finoman körülfonta vele, és a magasba emelte. A gyerekek felsikoltottak, az önkéntes csak ekkor ocsúdott fel, kétségbeesetten próbálta elkapni Mint, de az elefánt már túl magasra emelte, nem tehetett semmit. Néhány másodperc múlva Min már az elefánt hátán ült, az állat pedig lassú léptekkel ballagott vissza, a társa mellé. A kislány boldogan integetett az őt rémülten bámuló társainak, majd rásimult az elefánt hátára, és behunyta a szemét.

Végtelen, hánykódó tengert látott maga előtt: egy hatalmas élőlény volt, jóságos behemót. Lélegzett, érzett, áramlott benne az élet. Ő pedig érezte, hogy az egész testét átjárja a lényből áradó melegség, erő és nyugalom, ami egyetlen érzésbe olvadt össze. Ha ismerte volna ezt a szót, Min boldogságnak nevezte volna. Ám a tenger hirtelen hánykolódni, hullámozni kezdett. A kislány eleinte élvezte a dolgot, de ahogy a hullámok egyre erősebbek lettek, kissé megrémült. Aztán egy nagyobb áramlat a magasba hajította, ő pedig zuhanni kezdett. A világ elsötétült körülötte.

Arra eszmélt, hogy fehér köpenyes felnőttek sűrűsödnek körülötte. Vízrel kínálták, érdeklődtek, hogy fáj-e valamije. Egy szemüveges férfi, aki a többiek fölé magasodott egy fejjel, azt mondta, semmi komoly, egy kis zúzódás, törés nincs, pár napig bent tartjuk megfigyelésre.